

Arrest

nr. 114 306 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in 26 januari 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 oktober 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 22 oktober 2013.

1.3. Op 23 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager ter kennis gebracht op 23 oktober 2013.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1982 in Ouled Frej in het departement al-Jadida in Marokko. U bezit de Marokkaanse nationaliteit en bent moslim van religie. Uw vader trouwde een eerste keer en had met deze vrouw twee kinderen. Vervolgens scheidde hij waarna hij uw moeder trouwde. Met uw moeder had hij acht kinderen onder wie u. Uw vader stierf in 2007 waarna uw moeder hertrouwde.

Toen u de leeftijd van zeven jaar had ging u bij uw oudere halfzus Aicha wonen. Uw eigen ouders hadden namelijk niet de middelen om voor u te zorgen. In 2001 kwam uw zus Aicha naar België zodat u verhuisde naar uw oudere halfbroer Bouchaib. Bij hem woonde u tot 2004 waarna u bij verwanten in Casablanca ging leven tot 2009. In 2009 kwam u met een toeristenvisum naar België om opnieuw bij uw zus Aicha te wonen.

U kon in Marokko niet werken omwille van reumatiek in uw rug en uw slecht zicht.

In België probeerde u driemaal uw verblijf te regulariseren. Deze aanvragen werden echter niet goedgekeurd. Op 30 september 2013 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten en werd besloten u vast te houden met het oog op een verwijdering. Zodoende werd u ondergebracht in het gesloten centrum 127bis. Op 7 oktober 2013 ondernam men een eerste poging om u te repatriëren, doch u weigerde. Een tweede poging tot repatriëring, deze keer met escorte, werd gepland op 11 oktober 2013. Op 10 oktober 2013 vroeg u echter asiel aan zodat de repatriëring werd geannuleerd.

Ter ondersteuning van uw aanvraag wilde u uw paspoort en identiteitskaart voorleggen, doch die waren ingehouden door de Belgische politie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

U stelde tijdens uw gehoor duidelijk dat u Marokko hoofdzakelijk verliet omdat niemand u daar zou opvangen, omdat u er geen onderdak zou hebben, omdat u vreest in de armoede terecht te komen en omdat u gezondheidsproblemen heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/10/2013, p. 5, 6). Gevraagd naar of u buiten deze zaken nog andere redenen hebt om niet te willen terugkeren naar Marokko herhaalt u dezelfde gronden (zie CGVS p. 6). Deze redenen zijn louter van socio-economische aard en hebben geen uitstaans met de Conventie van Genève die in bescherming voorziet voor personen die hun land verlaten hebben omwille van problemen die gerelateerd zijn aan hun nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep, politieke partij of etnie. U vermeldde een vrees verkracht te worden (zie CGVS p. 5), maar voegde toe dat dat iets is dat algemeen aanwezig is in Marokko (zie CGVS p. 6). U hebt dus geen specifieke redenen om dit te vrezen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Om in te gaan op de door u aangehaalde gronden van uw vrees voor terugkeer naar Marokko dient gezegd te worden dat er vraagtekens rijzen bij de afwezigheid van opvang en onderdak in Marokko. U haalde aan dat u niet bij uw moeder of bij uw broer Bouchaib kon wonen omdat u geen goede band hebt met uw moeder en omdat Bouchaib te strikt was (zie CGVS p. 3, 5). Anderzijds hebt u wel bij beiden jarenlang gewoond (zie CGVS p. 3) en onderhoudt u nog contact met hen (zie CGVS p. 4). Het lijkt dus niet waarschijnlijk dat zij allebei resoluut zouden weigeren u in Marokko op te vangen.

Verder hebt u nog andere broers en zussen en verwanten in Casablanca bij wie u reeds eerder verbleef (zie CGVS p. 3). Het kan bezwaarlijk overtuigen dat niemand van hen u zou kunnen opvangen. Het feit dat u nog van 2004 tot 2009 in Marokko bleef wonen terwijl uw zus Aicha reeds in België was toont verder aan dat er in Marokko wel degelijk opvangmogelijkheden voor u zijn (zie CGVS p. 3).

Uw nood aan internationale bescherming wordt nog verder ondergraven door het tijdstip waarop u asiel aanvraagde, namelijk op 10 oktober 2013. Dit is immers meer dan vier jaar na uw aankomst in België (zie CGVS p. 3, 4) en een dag voor een geplande repatriëring met escorte (zie kopie van het document opgemaakt door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken dd. 17.10.2013, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit doet vermoeden dat u asiel aanvraagde niet omwille van een oprechte vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Marokko, maar louter om uw gedwongen repatriëring uit te stellen. Hiernaar gevraagd bevestigde u dit ook (zie CGVS p. 6).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Kopies van uw paspoort werden toegevoegd aan het administratief dossier. Uw paspoort ondersteunt uw identiteit, die niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Dit document kan bovenstaande appreciatie van uw aanvraag dus niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel, betwist verzoekster, onder verwijzing naar de definitie van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, een theoretische beschouwing van "mijnheer Hathaway", en "professor LEWALLE", de redenen voor het besluit van het CGVS omdat de motivering niet adequaat is, en haar problemen niet economisch van aard zijn maar een "familie probleem". Zij stelt dat dit probleem "een persecutie (kan zijn) en dan een familie persecutie", deze "persecutie (...) een persecutie (kan zijn) van de Conventie van Genève", en besluit dat "de beslissing moet (...) vernietigd (worden)".

2.2. Blijkens de bestreden beslissing worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat, (i) zij tijdens het gehoor duidelijk stelde dat zij Marokko hoofdzakelijk verliet omdat niemand haar daar zou opvangen, omdat zij er geen onderdak zou hebben, omdat zij vreest in armoede terecht te komen en omdat zij gezondheidsproblemen heeft, en deze redenen louter van socio-economische aard zijn en geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève, (ii) er evenmin redenen zijn om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, (iii) er vraagtekens rijzen bij de afwezigheid van opvang en onderdak in Marokko, en (iv) haar nood aan internationale bescherming verder wordt ondergraven door het tijdstip waarop zij asiel aanvroeg.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

2.4. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster op de vraag waarom zij naar België kwam verklaarde dat zij daar niemand had en bij haar zus kwam wonen. Op de vraag waarom zij niet naar Marokko zou kunnen terugkeren stelde verzoekster dat zij daar niemand heeft, geen geld, geen onderdak, niemand die voor haar kan zorgen en zij blootgesteld zou worden aan "dingen die niet goed zouden zijn". Op de vraag of verzoekster haar vrees kan specificeren antwoordde zij "armoede, het slechte leven, verkrachting. Op mijn leeftijd gaat niemand met mij trouwen in Marokko. Vooral omdat ik een probleem heb aan de ogen. Iedereen die met mij wil trouwen, als zij ziet dat ik niet goed kan zien, ze laten mij vallen. Ze zeggen nee, je heb een probleem aan de ogen en aan de rug" (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Deze motieven om haar land te verlaten of te weigeren er naar terug te keren vallen niet onder de criteria van de Conventie van Genève, en worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen terecht beschouwd als socio-economische problemen. Daarenboven stelt verzoekster duidelijk tijdens het gehoor dat zij een asielaanvraag indiende omdat ze haar wilden repatriëren.

In de mate verzoekster in het verzoekschrift thans stelt dat zij problemen heeft met haar moeder en haar nieuwe man, wijst de Raad erop dat dit bezwaarlijk kan worden gezien als een probleem dat valt onder de criteria van de Conventie van Genève.

2.5. Waar verzoekster tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal wijst op haar medische toestand, benadrukt de Raad dat zij voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.6. Zelfs indien verzoekster problemen zou kennen met haar moeder en de nieuwe echtgenoot, stelt de Raad vast dat zij niet weerlegt nog andere broers en zussen en verwanten te hebben in Casablanca en zij evenmin weerlegt van 2004 tot 2009 in Marokko te hebben gewoond terwijl haar zus A. reeds in België was. Tot slot wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar vrees verkracht te worden in Marokko specificieerde als *“iets algemeen”* en stelde dat vrouwen die nergens heen kunnen bloot staan aan zo'n dingen.

2.7. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS